

Anàlisi del manifest en favor d'un Partit per a la Supremacia de la Llengua Castellana

M'he pres la molèstia de llegir el vostre manifest, per si aportàveu res de nou al debat sobre les essències nacionals o les seves circumstàncies. No m'he pogut estar d'abocar tot seguit els pensaments que em suggeríeu, que crec que, en justa reciprocitat, hauríeu de conèixer. Per evitar el més mínim risc de confusió, he diferenciat formalment el meu redactat del vostre, tot i que segurament no hauria calgut. Em quedo el text en itàlica blava, sense buscar-hi cap simbolisme.

Després de 23 anys de nacionalisme conservador, Catalunya ha passat a ser governada pel nacionalisme d'esquerres.

Només 23? I els 37 anys de nacionalisme genocida espanyolista? Era progressista el nacionalcatolicisme de la Falange? El PSOE és "nacionalista"? És d'esquerres el partit que ens va dur a l'OTAN i que ha demanat el sí a la "euroconstitució" del neoliberalisme econòmic i de l'estatisme més hegemonista?

No ha canviat res de substantiu. N'hi ha prou de dir que l'actual govern ha fixat com la seva principal tasca política la redacció d'un nou Estatut d'Autonomia. Molts ciutadans catalans creiem que la decisió és conseqüència de la incapacitat del govern i dels partits que el componen per enfrontar-se als problemes reals dels ciutadans.

Amb el nou estatut es pretén aconseguir acabar amb la política d'asfíxia econòmica que el nacionalisme hegemònic espanyol (transversal) ha aplicat com a mètode per tallar les ales a Catalunya i transferir-li els seus problemes. També es pretén acabar amb la pràctica sistemàtica de laminació de competències que es duu a terme des que Tejero va posar la marxa enrere a la transició vers la democràcia. Per solucionar els problemes reals dels ciutadans el nostre govern ha de tenir poder i peles; d'això es tracta: menystenir el nou estatut és menystenir la voluntat de solucionar els problemes reals dels ciutadans.

Com totes les ideologies que reten culte als símbols, el nacionalisme confon l'anàlisi dels fets amb l'adhesió a principis abstractes

Frase perfectament assumible, sobretot si s'aplica als nacionalismes hegemonistes i, especialment, als autors d'aquest pamflet espanyolista. I res més lluny de l'anàlisi dels fets que les simplificacions i els tòpics que fiquen al mateix sac qualsevol ideologia articulada al voltant del fet nacional, sense diferenciar els nacionalismes annexionistes que cerquen l'Anschluß, com el hitleria i l'espanyolista, dels que cerquen l'alliberament d'una nació sotmesa. Perquè ho entengueu, entre el nacionalisme espanyol i el català hi ha la mateixa diferència que entre la "división azul" i els maquis de la resistència antinazi, tant uns com altres impregnats de nacionalisme.

Tot sembla indicar que, a l'elegir com a principal tasca política la redacció d'un nou Estatut per a Catalunya, els símbols han desplaçat una vegada més les necessitats.

Si el nou finançament i el blindatge de competències són simbòlics, per què els governs transversalment nacionalistes espanyols han desobeït el mandat democràtic del parlament

espanyol de publicar les balances fiscals?

La tàctica desplegada durant més de dues dècades pel nacionalisme pujolista, en la qual insisteix avui el Tripartit, ha consistit a instal·lar el conflicte permanent entre les institucions polítiques catalanes i espanyoles i, fins i tot, entre els catalans i la resta dels espanyols.

Fins aquí heu intentat camuflar el vostre espanyolisme. Ara ja aneu a la cara destapada: segons vosaltres català és hipònim d'espanyol. Això implica a) que per ser català s'ha de ser espanyol (ergo els catalans de França són impostors o són espanyols que cal alliberar), b) que qualsevol espanyol que fixi el seu domicili fiscal als Països Catalans (o a Catalunya?) és automàticament català i c) que els immigrants no espanyols s'han de fer primer espanyols si volen ser catalans. El pensament únic del nacionalisme hegemonista és tan radical que duu les persones que abdueix al convenciment d'un caràcter diví o de llei natural dels seus postulats, que, doncs, no es poden contrariar sense atacar la veritat absoluta. Per als nacionalistes hegemonistes espanyols els catalans no tenim dret a no ser espanyols, o sigui que dir "català" és dir "una de les diverses maneres de ser espanyol", de manera que la confrontació no és entre catalans i espanyols sinó entre catalans i "la resta de". En el vostre catecisme no hi cap la possibilitat que algú es consideri català sense ser espanyol i si algú es nega a ser espanyol és culpable d'instal·lar el conflicte permanent (deixarà de ser permanent el dia que el català deixi de ser català – que bella que seria Cataluña sin los catalanes – Bernabeu dixit). Si considereu que els catalans som espanyols, no us quedarà més remei que declarar la guerra a França per alliberar els espanyols del Rosselló, el Conflent, el Capcir, el Vallespir i mitja Cerdanya. A mi em sembla que els conflictes fa 500 anys que els instal·la l'expansionisme castellà i que vosaltres hi voleu col·laborar instal·lant-ne entre la immigració d'origen castellanoparlant d'una banda i els catalans d'origen i els immigrants no castellanoparlants (bascos i gallecs inclosos) de l'altra. En usar el mot "català" com a hipònim del mot "espanyol" heu mostrat la vostra visió nacionalista, mononacionalista, diametralment oposada a la visió plurinacional d'Espanya que han tingut sempre els demòcrates de la pell de brau. La vostra visió de "España una", franquista en síntesi, no deveu de trobar-la tan legítima quan intenteu fer-vos passar justament pel contrari del que sou: nacionalistes radicals.

Cada dia és més escandalosa la pedagogia de l'odi que difonen els mitjans de comunicació del govern català contra tot allò que es considera "espanyol".

Senyors! no deveu escoltar la COPE, oi? El que és ben segur és que no escolteu "els mitjans de comunicació del govern català", que apliquen un model de comunicació espanyolitzador a ultrança: el 25% dels continguts, especialment declaracions i entrevistes, són en castellà i MAI no es tradueixen o subtitulen, cosa que serveix per inculcar als nouvinguts que per entendre els mitjans de comunicació del govern català cal saber castellà (per això no val la pena molestar-se a aprendre el català) i per desmotivar els rossellonesos i la resta de catalans administrats per França de fer com els valencians: pagar per tenir repetidors d'una televisió espanyola! El principal odi que vehiculen TV3 i Catalunya Ràdio (i ComRàdio i BTV...) és l'autoodi dels catalans...

La nació, somiada com un ens homogeni, ocupa el lloc d'una societat forçosament heterogènia.

Anàlisi del manifest en favor d'un Partit per a la Supremacia de la Llengua Castellana

De moment, l'únic que és forçós segons la vigent constitució neofranquista és el nacionalisme espanyol.

El nacionalisme és la resposta obsessiva del govern actual a qualsevol eventualitat. L'única cosa que se li resisteix són els problemes, cada cop més vigorosos i complicats.

Al nacionalisme hegemonista castellà se li resisteixen els problemes català, basc, gallec, asturià, bereber... que en el fons no són res més que el problema de l'encaix dels Països Castellans en una Espanya igualitària; perquè els altres ens hem cansat de pagar el doble per la meitat de serveis. De pagar perquè ens insultin des de l'episcopat o la judicatura. Fins i tot ens hem cansat de pagar el pessebre dels col·laboracionistes innacionals que viuen de lloar com a suposadament democràtica la constitució neofranquista imposada sota el xantatge del colpisme.

Per exemple, el de l'educació dels nens i els joves catalans.

¿Els problemes de l'educació no vénen de la desestructuració de la família (horaris laborals salvatges, obligació de desplaçaments pel treball cada cop més lluny, abdicació dels pares...), de la teleporqueria espanyolista, dels videojocs agressius...? Cap d'aquestes qüestions no us preocupa?

La política lingüística que s'ha aplicat a l'ensenyament no ha impedit que els estudiants catalans ocupin un dels nivells més baixos del món desenvolupat en comprensió verbal i escrita.

La mala fe d'aquesta afirmació no contrastada radica en el fet de restringir-la als estudiants catalans pel fet de ser catalans i no pel fet de trobar-se en un sistema educatiu interferit per les constants ingerències dels governs nacionalistes castellans. I no té perdó la insinuació que els estudiants catalans estan a gran distància dels estudiants dels Països Castellans en aquestes competències: sabem del cert que si l'administració colonial de Catalunya tingués el més mínim indici real o falsificat d'aquesta afirmació ja hauria trobat la manera d'immiscir-se encara més en els nostres programes educatius. ¿No hi té res a veure que els estudiants catalans (i els de totes les nacions espanyoles) pateixen un dels "nivells més baixos del món desenvolupat en" percentatge del PIB dedicat a l'educació i a l'ensenyament?

Aquest és tan sols un dels resultats més estridents de dues dècades de gestió nacionalista. Dues dècades en les quals el poder polític ha renunciat, a més, a aprofitar l'importantíssim valor cultural i econòmic que suposa la llengua castellana, negant-ne el caràcter de llengua pròpia de molts catalans.

Aquí crec que hem arribat al nucli dur del pensament espanyolista, quan ens volem colar la llengua que-mai-no-ens-ha-estat-imposada en nom de l'economia, de la cultura o de la " propietat", com si l'àrab o el bambara no suposessin també un importantíssim valor cultural i econòmic. O és que el valor cultural o econòmic d'una llengua només s'ha de tenir en compte si té un exèrcit al darrere? O és que no queda "pijo" parlar tamazigh? Sobre si el castellà és la llengua pròpia de molts catalans o, dit per passiva, si pot ser considerat català algú que no

Anàlisi del manifest en favor d'un Partit per a la Supremacia de la Llengua Castellana

parla el català, crec que certament és una qüestió crítica que pot donar els límits de la credibilitat democràtica d'una persona o d'un corrent de pensament. Perquè és evident que aquest punt és delicat i tothom hi ha de poder dir la seva des del respecte als principis democràtics; el que no és acceptable és que aquesta qüestió es despatxi amb postulats racistes o de supremacia lingüística. Doncs, tothom té dret a proposar una formulació per dilucidar si hi ha catalans que tenen el castellà com a llengua pròpia, però aquesta formulació no pot incloure criteris racistes o discriminatius en base a la llengua; és a dir, ha de ser vàlida independentment de la llengua dels immigrants i de la comunitat d'acollida. Si a un xinès o a un àrab de tercera generació madrilenya que no parla el castellà se li atorgués la consideració de madrileny, crec que amb el mateix criteri a un xinès, un castellà o un àrab barceloní de tercera generació se l'hauria de considerar barceloní (i, doncs, català). Qualsevol discriminació en aquest punt és racisme pur: el que val a un lloc ha de valdre arreu i el que val per als immigrants d'un origen ha de valdre per als de tots els altres. Evidentment us trenqueu de riure, ja que sabeu que és impossible que un àrab madrileny de tercera generació no sàpiga castellà, que per mecanismes coercitius per imposar la llengua mai-imposada que no quedi... I encara em queda una qüestió al pap: tothom que visqui a Catalunya ha de voler ser forçosament català? I els apàtrides? I els que volen seguir-se sentint andalusos o sango o aimara? Hem d'imposar la catalanitat com els espanyols ens imposen la obligació de ser espanyols? No pot ser que aquests residents a Catalunya que tenen el castellà com a llengua pròpia no vulguin que els redimiu de ser castellans?

En resum, si demaneu que Catalunya faci seves totes les llengües dels immigrants sense cap mena de discriminació, compteu amb la meua simpatia sempre que el vostre mòbil sigui sincer i aprofiteu la molta audiència que teniu a les Espanyes per demanar el mateix allà (que la llengua dels tres-cents mil catalans que viuen a Madrid sigui tinguda allà per llengua pròpia, i la dels portuguesos, i les dels francesos, i les dels marroquins...). Si uns immigrants (de primera o de dissetena generació) tenen per vosaltres més drets que la resta dels immigrants, compteu amb la meua desaprovació. I si només us interessa el castellà per criteris de supremacia lingüística obtinguda militarment, us consideraré simplement feixistes.

La decadència política en què el nacionalisme ha sumit Catalunya té un correlat econòmic.

Totalment d'acord si ens referim als nacionales del franquisme i als seus continuadors neofranquistes.

Des de fa temps la riquesa creix en una proporció inferior a la d'altres regions espanyoles i europees comparables. Un bon nombre d'indicadors crucials, com la inversió productiva estrangera, o les xifres d'usuaris d'internet, ofereixen una imatge de Catalunya molt llunyana del paper de locomotora d'Espanya que el nacionalisme s'havia autoproposat.

Com dèieu, "el nacionalisme confon l'anàlisi dels fets amb l'adhesió a principis abstractes". En el vostre cas, el principi abstracte al que us adhereu és el d'atacar Catalunya i els seus defensors a qualsevol preu, fins i tot el de fer el ridícul de titllar la revolució industrial catalana del segle XIX, autèntica locomotora d'Espanya i molt anterior a qualsevol forma política de nacionalisme defensiu a Catalunya, com una suposada autoproposta del

Anàlisi del manifest en favor d'un Partit per a la Supremacia de la Llengua Castellana

nacionalisme. No coincideixen gens amb aquesta anàlisi les cambres de comerç i organitzacions patronals que diuen que l'estrangulació de l'economia catalana ve del diferencial d'inversió pública en comparació amb les autonomies més afavorides pel govern centralista.

La seva reacció ha estat la de costum: atribuir els problemes de la decadència econòmica catalana a un repartiment de les finances públiques suposadament injust amb Catalunya.

Si només és una suposició, per què no publiquen les balances fiscals?

Convé recordar que una de les acusacions tradicionals de l'esquerra a l'anterior govern conservador havia estat, precisament, la de no saber gestionar amb eficàcia els recursos de què disposava i practicar una política victimista que ocultés tots els seus fracassos de gestió.

I recordant això teniu la barra de dir que aquesta esquerra, el mateix PSOE de Catalunya que sempre ha atacat el nacionalisme defensiu des de posicions espanyolistes hegemòniques, és ara antiespanyola?

El govern tripartit ha necessitat poc temps per adherir-se a aquesta reacció purament defensiva, que, a més a més, ha incorregut amb freqüència en la immoralitat. Algun dels seus consellers no ha tingut cap inconvenient a afirmar que mentre el nord espanyol treballa, el sud dilapida. No sembla pas que el creixent distanciament econòmic de Catalunya respecte a Espanya i que la seva visible pèrdua de prestigi entre els ciutadans espanyols hagi contribuït a pal·liar aquesta decadència.

No s'hi ha adherit ara, que ja havien demanat la publicació de les balances anteriorment. I de quina pèrdua de prestigi parlem, si, des que varen inventar Espanya al segle XIX, aquesta s'ha construït contra Catalunya i el racisme anticatalà dels Bono, Ibarra, etc. se segueix usant com sempre pel simple fet que dóna vots...!

En canvi, el nacionalisme català sí que ha estat eficaç com a coartada davant la corrupció. Des del cas Banca Catalana fins al més recent cas del 3 per cent (que passarà a la història per haver provocat una de les sessions més humiliants que hagi viscut mai un parlament espanyol) tota acusació de frau en les regles del joc s'ha camuflat darrere el consens. Un consens que no tan sols es manifesta en els escenaris del parlamentarisme, sinó que forma part del paisatge. Es pot dir que a Catalunya actua una corrupció institucional que afecta qualsevol ciutadà que aspiri a un lloc de titularitat pública o que pretengui beneficiar-se de la distribució dels recursos públics. En termes generals, el requisit principal per ocupar una plaça, rebre una ajuda, o beneficiar-se d'una legislació favorable és la contribució al mite identitari i no els mèrits professionals del candidat o l'interès pràctic de la societat.

El món realment és dolent i la gent molt roïna, oi? Ho diuen pels periodistes de la COPE? Ho diuen pels iogurts pasteuritzats? Pel Barrionuevo? Pel Sala? Pel de la Rosa i ERCROS, que deuen ser nacionalistes catalans? Pels camps de golf al desert d'Almeria que s'havien de regar amb l'aigua de l'Ebre? Ho diuen per la gestió dels ajuts pel Prestige que han fet els nacionalistes espanyols? Ho diuen pel Racionero i el Jáuregui? Pel gran demòcrata que fa de defensor del pueblo (castellano, és clar)?

Anàlisi del manifest en favor d'un Partit per a la Supremacia de la Llengua Castellana

Com que les forces polítiques representades avui al Parlament de Catalunya es mostren insensibles davant d'aquest estat de coses, els sotasignats no se senten representats pels actuals partits i manifesten la necessitat que un nou partit polític corregeixi el dèficit de representativitat del Parlament català.

I el Movimiento, que us representava? També creia que Espanya hauria de ser una...

Aquest partit, identificat amb la tradició il·lustrada, la llibertat dels ciutadans, els valors laics i els drets socials, hauria de tenir com a propòsit immediat la denúncia de la ficció política instal·lada a Catalunya.

¿Com feu compatible tots aquest valors amb considerar que hi ha immigrants de primera (els castellanoparlants tant si procedeixen dels Països Castellans com de les seves excolònies, sempre que no siguin indígenes, ecs!) i d'altres de tercera? ¿Què queda d'aquests valors quan ens veneu (sense gosar dir-ho pel seu nom) la Supremacia Cultural i Econòmica de la Llengua Castellana, que recorda la Supremacia de la Raça Ària o la Supremacia del Poble Escollit?

Oposar-se als intents cada cop menys dissimulats de trencar qualsevol vincle entre catalans i espanyols.

Els vincles entre catalans i espanyols (si ens referim a vincles més íntims que els que compartim amb italians, russos o australians) provenen del "derecho de conquista" i mai han estat acceptats pels catalans, de la mateixa manera que els saharians mai no han acceptat l'Anschluß de "la resta de" marroquins ni els francesos van acceptar durant la segona guerra mundial ser dominats per "la resta" d'alemanys. La que no és gens dissimulada és la vostra pretensió de trencar els vincles entre catalans administrats per Espanya i catalans administrats per França plantejant una concepció nacional que exclou la possibilitat de considerar que barcelonins i perpinyanesos pertanyin a la mateixa nació, com si el vincle que comparteixen un barceloní i un badajocenc de pagar impostos al mateix estat o el vincle que comparteixen un vigatà, un bilbaí i un bolivià d'haver estat víctimes dels mateixos genocides fos més fort que el de la llengua comuna que comparteixen un barceloní i un vilafranquí de Conflent. Per a mi, un partit que negui el dret dels catalans a reunificar-se (si ho volen, ep!, que del que es tracta és de poder exercir el dret a l'autodeterminació dels pobles) o que pretengui legitimar l'annexionisme francès o espanyol no pot parlar ni de llibertats ni de drets socials.

I oposar-se també a la destrucció del raonable pacte de la transició que fa poc més de vint-i-cinc anys va tornar a situar Espanya entre els països lliures. La millor garantia del respecte de les llibertats, la justícia i l'equitat entre els ciutadans, tal i com es conceben en un Estat de Dret, resideix en el ple desenvolupament de l'actual règim estatutari de les Autonomies, emmarcat en la Constitució de 1978.

La constitució neofranquista liderada pel rei triat pel criminalíssimo Franco us sembla la millor garantia? El "rumor de sables" que va condicionar els intents fracassats de transició cap a una autèntica democràcia és un "raonable pacte"?

És cert que el nacionalisme unifica transversalment la ideologia i la pràctica de tots els partits catalans fins ara existents; precisament per això, està lluny de representar el conjunt de la societat. Cridem, doncs, els ciutadans de Catalunya identificats amb aquests plantejaments a reclamar l'existència d'un

Anàlisi del manifest en favor d'un Partit per a la Supremacia de la Llengua Castellana

partit polític que contribueixi al restabliment de la realitat.

La realitat no s'ha de restablir: per dura que sigui, la tenim davant nostre i aquesta realitat és que els catalans no manem a casa nostra per molts motius, entre els quals sempre hi ha hagut el dels col·laboracionistes que es venen per un títol (abans) o per un càrrec o un bocí de glòria mediàtica (ara) o per estar permanentment fent bolos anticatalans per Espanya.

Félix de Azúa, Albert Boadella, Francesc de Carreras, Arcadi Espada, Teresa Giménez Barbat, Ana Nuño, Félix Ovejero, Félix Pérez Romera, Xavier Pericay, Ponç Puigdevall, José Vicente Rodríguez Mora, Ferran Toutain, Carlos Trías, Ivan Tubau y Horacio Vázquez Rial.

Per no tocar ni una coma del vostre text, he preferit no corregir la tan reveladora "i grega" que separa "Tubau" de "Horacio" en la versió en català.

*14 de juny del 2005
Lluís de Yzaguirre i Maura
Secció Sindical USTEC-STEs
Universitat "Pompeu Fabra"*